

Ἡ ΣΕΡΑΦΙΝΑ

καὶ τὸ

ΣΤΡΙΦΤΟ ΡΑΨΔΙ

Η ΣΕΡΑΦΙΝΑ

και το

ΣΤΡΙΦΤΟ ΡΑΒΔΙ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΙΤΙ

Μετάφραση: Γιούλη Δελιοπούλου

Τίτλος πρωτοτύπου: *SERAFINA AND THE TWISTED STAFF*
Συγγραφέας: Robert Beatty

SERAFINA AND THE TWISTED STAFF by Robert Beatty.
Copyright © 2016 by Robert Beatty. By arrangement with the author.
All rights reserved.

Εικονογράφηση εξωφύλλου: © 2016 by Alexander Jansson
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Maria Elias

© 2019 Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
Το εμπορικό σήμα «Ελληνικά Γράμματα» και η γραφική απεικόνιση
του λογότυπου είναι ιδιοκτησία της εταιρείας «Εκδόσεις Πεδίο Α.Ε.»

Διόρθωση: Αναστασία Σακελλαρίου
Προσαρμογή εξωφύλλου: Ειρήνη Παλιούρα
Ηλεκτρονική επεξεργασία: Έλλη Νικολαΐδου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης
και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή,
τηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς
γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Πεδίο Α.Ε.
Συνταγματάρχου Δαβάκη 10 & Μυλοποτάμου, 115 26, Αθήνα
Τηλ.: 210 3390204 • Fax: 210 3390209
e-mail: info@pediobooks.gr
<http://www.pediobooks.gr>

Κεντρική διάθεση-Βιβλιοπωλείο
Στοά του Βιβλίου, Πεσμαζόγλου 5, 105 64, Αθήνα
Τηλ.: 210 3229620 • Fax: 213 0286560

ISBN: 978-960-19-0751-2

Σε εσάς, τους αναγνώστες, που αγαπήσατε
το βιβλίο *Η Σεραφίνα και ο Μαύρος Μανδύας*, κι έτσι
κάνατε πραγματικότητα τον δεύτερο τίτλο της σειράς.

Επίσης στις Τζένιφερ, Καμιλ, Ζενεβιέβ και Ελίζαμπεθ:
συν-συνωμότες, συν-δημιουργούς και μεγάλες αγάπες
της ζωής μου.

Η Έπαυλη Μπίλτμορ

Η εντυπωσιακή Έπαυλη Μπίλτμορ (Biltmore Estate) χτίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα από τον Τζορτζ Βάντερμπιλτ, απόγονο μιας από τις διασημότερες και πλουσιότερες οικογένειες των Ηνωμένων Πολιτειών, στα βουνά του Άσβιλ στη Βόρεια Καρολίνα. Ολόκληρη η περιοχή γύρω από την Έπαυλη είναι ένας τόπος μαγικός με πανύψηλες οροσειρές, ανεξερεύνητες σπηλιές και μοναδικής ομορφιάς εντυπωσιακούς καταρράκτες. Με περισσότερα από 250 δωμάτια και συνολική έκταση 16.000 τετραγωνικά μέτρα, η Έπαυλη Μπίλτμορ με την εντυπωσιακή αρχιτεκτονική της μπορεί να χαρακτηριστεί ως το Downton Abbey της αμερικανικής ηπείρου.

Η Σεραφίνα και το Στριφτό Ραβδί διαδραματίζεται στους σκοτεινούς διαδρόμους του απέραντου υπογείου της Έπαυλης, στα μοναδικής ομορφιάς δωμάτια, στις εντυπωσιακές ανακτορικές αίθουσες των επάνω ορόφων και στους υπέροχους κήπους και τις εξοχές που περιβάλλουν το επιβλητικό κτίσμα. Παράλληλα με τις περιπέτειες και το έντονο μυστήριο που περιβάλλει τη Σεραφίνα, ο συγγραφέας αποτυπώνει τις εκλεπτυσμένες συνήθειες της αστικής τάξης του 19ου αιώνα και τον ξεχωριστό ειδυλλιακό τρόπο ζωής των αστών που κατοικούσαν μόνιμα στις αμερικανικές εξοχές.

*Έπανλη Μπίλτμορ
Άσβιλ, Βόρεια Καρολίνα, ΗΠΑ
1899*

*Τρεις εβδομάδες μετά τη συντριβή του
Άνδρα με τον Μαύρο Μανδύα*

H Σεραφίνα παραμόνευε κρυμμένη στους θάμνους του λουσομένου στο φως του φεγγαριού απέραντου δάσους, με τα μάτια καρφωμένα στη λεία της. Λίγα μόνο μέτρα μπροστά της, ένας μεγάλος αρουραίος ροκάνιζε αμέριμος ένα σκαθάρι που είχε μόλις ξεθάψει από το χώμα. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά αλλά σταθερά στο στήθος της καθώς προχωρούσε αργά και αθόρυβα προς τον στόχο. Οι μύες της πάλλονταν, έτοιμοι για την επίθεση. Όμως δεν βιάστηκε. Στριφογύρισε τους ώμους της μπρος και πίσω, τελειοποιώντας τη γωνία της επίθεσης, και περίμενε την κατάλληλη στιγμή. Όταν ο αρουραίος έσκυψε για να πιάσει ακόμη ένα σκαθάρι, τότε όρμησε.

Ο αρουραίος πρόλαβε να τη δει την τελευταία στιγμή με την άκρη του ματιού του, όταν εκείνη πετάχτηκε μέσα από

τους θάμνους. Πραγματικά την ξεπερνούσε το γεγονός πως τα περισσότερα ζώακια του δάσους πάγωναν από τρόμο τη στιγμή της επίθεσης. Αν ο θάνατος πρόβαλλε μέσα από το σκοτάδι απειλώντας τη ζωή της, εκείνη θα πάλευε με όλες της τις δυνάμεις. Ή θα έτρεχε να ξεφύγει. Θα έκανε κάτι. Τα μικρά πλάσματα του δάσους, όπως οι αρουραίοι, οι λαγοί και οι μαϊμούδες, δεν φημίζονταν για το θάρρος τους, όμως το να παγώνουν καρφωμένα στη θέση τους από τρόμο σε τι τα βοηθούσε;

Καθώς έπεσε επάνω στον αρουραίο, τον άρπαξε με μια αστραπιαία κίνηση και τον κράτησε σφιχτά στη γροθιά της. Μόνο τότε, που ήταν πλέον πολύ αργά, εκείνος άρχισε να στριφογυρίζει, να δαγκώνει, να γρατζουνάει και να τυλίγει το σώμα του γύρω από το χέρι της σαν φίδι, με τη μικροσκοπική καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή. Αυτό είναι, σκέφτηκε εκείνη, νιώθοντας τον έξαλλο χτύπο της καρδιάς του πάνω στο χέρι της. Αυτή είναι μάχη. Η μάχη που έκανε τον σφυγμό της να χτυπάει δυνατά και τέντωνε όλες της τις αισθήσεις. Ξαφνικά μπορούσε να αντιληφθεί τα πάντα μέσα στο δάσος – τον βάτραχο που χοροπηδούσε επάνω σε ένα κλαδί, δέκα μέτρα μακριά, το σιγανό γουργούρισμα ενός μοναχικού τρυποκάρυδου λίγο πιο πέρα, το φευγαλέο θρόισμα από τα φτερά μιας νυχτερίδας που διέσχισε τον λουσιμένο στο φως των αστεριών ουρανό και χανόταν μέσα στα πυκνά φύλλα.

Η αναζήτηση λείας, η παρακολούθηση, η επίθεση – όλα γίνονταν για την εξάσκηση. Ποτέ δεν σκότωνε τα πλάσματα που κυνηγούσε, δεν το είχε ανάγκη. Όμως αυτά δεν το ήξεραν! Για αυτά, εκείνη ήταν ο τρόμος! Ήταν ο θάνατος! Γιατί λοιπόν πάγωναν τη στιγμή της επίθεσης; Γιατί δεν έτρεχαν μακριά;

Η ΣΕΡΑΦΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΙΦΤΟ ΡΑΦΔΙ

Η Σεραφίνα κάθισε κάτω ακουμπώντας την πλάτη της στον ροζιασμένο, σκεπασμένο από βρύα, κορμό μιας γερασμένης βελανιδιάς, κρατώντας σφιχτά στη γροθιά της τον αρουραίο.

Και έπειτα άνοιξε σιγά σιγά την παλάμη της.

Ο αρουραίος πετάχτηκε μακριά όσο πιο γρήγορα μπορούσε, όμως εκείνη τον άρπαξε ξανά και τον φυλάκισε στο χέρι της.

Τον κράτησε μερικά δευτερόλεπτα και μετά άνοιξε και πάλι τα δάχτυλά της.

Αυτή τη φορά ο αρουραίος δεν έτρεξε. Κάθισε στο χέρι της, τρέμοντας λαχανιασμένος, πολύ μπερδεμένος και εξαντλημένος για να κουνηθεί.

Σήκωσε λίγο το χέρι της και παρατήρησε προσεκτικά το τρομοκρατημένο τρωκτικό. Δεν έμοιαζε με τα μοχθηρά λιγδιασμένα καθάρματα των υπονόμων που συνήθιζε να κυνηγάει στο υπόγειο της Έπαυλης Μπίλτμορ. Ο συγκεκριμένος είχε μια ουλή από σκίσιμο κοντά στο αριστερό του αυτί. Προφανώς είχε ξαναμπεί σε μελάδες. Με τα σκουρόχρωμα μικροσκοπικά του μάτια και τα παλλόμενα μακριά μουστάκια επάνω στη μύτη του, έμοιαζε περισσότερο με τρυφερό, παχουλό ποντικάκι παρά με τα γνωστά αποβράσματα χάρη στα οποία είχε κερδίσει επάξια τον τίτλο της. Εύκολα μπορούσε να τον φανταστεί να φοράει ένα χαριτωμένο, κουμπωμένο γιλέκο και ένα μικρό καπέλο στο κεφάλι του. Ένωσε ένα τσίμπημα ενοχής που τον είχε πιάσει, ήξερε όμως πως, αν εκείνος προσπαθούσε ξανά να ξεφύγει, το χέρι της θα τον άρπαζε πριν προλάβει εκείνη να το σκεφτεί. Δεν ήταν απόφαση ούτε σκέψη. Ήταν αντανακλαστικό.

Καθώς ο αρουραίος προσπαθούσε να ξαναβρεί την ανάσα του, τα μάτια του έψαχναν γύρω με αγωνία για μια διέξοδο. Δεν τόλμησε όμως. Ήξερε πως, τη στιγμή που θα προσπαθούσε να τρέξει μακριά, εκείνη θα τον άρπαζε ξανά. Έμοιαζαν να ήξερε πως ήταν στη φύση της να παίζει μαζί του, να τον ποδοπατάει και να τον γρατζουνάει μέχρι τελικά να ξεψυχήσει.

Όμως εκείνη τον κοίταξε και τον ακούμπησε στο χώμα.

«Συγγνώμη, μικρέ μου φίλε, ήταν απλώς εξάσκηση».

Ο αρουραίος την κοίταξε μπερδεμένος.

«Φύγε μακριά», του είπε τρυφερά.

Ο αρουραίος κοίταξε μακριά μέσα στους πυκνούς θάμνους.

«Δεν είναι κόλπο», προσπάθησε να τον διαβεβαιώσει.

Ο αρουραίος δεν φαινόταν να την πιστεύει.

«Πήγαινε σπίτι τώρα», είπε εκείνη. «Μόνο μην τρέξεις στην αρχή – αυτό είναι το κόλπο για να ξεφύγεις. Και την επόμενη φορά φρόντισε να κρατάς τα μάτια και τα αυτιά σου ανοιχτά, ακόμη κι αν θες να ξεθάψεις ένα σκαθάρι, ακούς; Υπάρχουν πολύ πιο μοχθηρά πλάσματα από εμένα μέσα στο δάσος».

Εκπληκτος, ο αρουραίος με το σκιζόμενο αυτί έτριψε με τα χέρια το πρόσωπό του ξανά και ξανά και κούνησε πάνω κάτω το κεφάλι του, σχεδόν σαν να υποκλινόταν. Ένα πιηχτό γελάκι τής ξέφυγε και ήταν αυτό που τον έκανε να αναλάβει επιτέλους δράση. Ξέχασε τον τρόμο του και εξαφανίστηκε βιαστικά μέσα στους θάμνους.

«Καλό βράδυ να έχεις», του ευχήθηκε. Υπολόγισε πως πρέπει να μάζεψε πραγματικά όλο του το κουράγιο για να

πάει όσο πιο μακριά μπορούσε και να πει υπερήφανος στη φαμίλια του τι του συνέβη. Χαμογέλασε καθώς τον φαντάστηκε να διηγείται τη συναρπαστική ιστορία του, με την οικογένεια μαζεμένη γύρω του. Τον φαντάστηκε να τους διηγείται πώς περιπλανιόταν αμέριμος στο δάσος κοιτάζοντας μόνο τη δουλειά του και, εκεί που ροκάνιζε ένα σκαθάρι, ένα μοχθηρό αρπακτικό τού χύμηξε μανιασμένο κι εκείνος έπρεπε να παλέψει με νύχια και με δόντια για να γλιτώσει τη ζωή του. Αναρωτήθηκε αν θα την περιέγραφε σαν ένα τέρας με υπερφυσικές δυνάμεις. Ή σαν ένα απλό κορίτσι.

Τη ίδια στιγμή άκουσε έναν ήχο από ψηλά, σαν φθινοπωρινό αεράκι που φυσούσε πάνω από τα φύλλα των δέντρων. Δεν ήταν όμως αεράκι. Η νύχτα ήταν παγωμένη και απόλυτα ήσυχη, σαν ο Θεός να κρατούσε την ανάσα του.

Άκουσε ένα ανεπαίσθητο, σχεδόν εύθραστο, ψιθυριστό μουρμούρισμα. Κοίταξε ψηλά, όμως το μόνο που μπορούσε να δει ήταν τα κλαδιά των δέντρων. Σηκώθηκε, ίσιωσε το απλό καθημερινό πράσινο φόρεμα το οποίο της είχε δώσει η κυρία Βάντερμπιλτ την προηγούμενη μέρα και προχώρησε μέσα στο δάσος, ενώ εξακολουθούσε να ακούει τον παράξενο ήχο. Προσπάθησε να εντοπίσει την κατεύθυνση από την οποία ερχόταν. Έγειρε το κεφάλι της αριστερά και μετά δεξιά, όμως και πάλι δεν κατάφερε να προσδιορίσει την πηγή. Προχώρησε μέχρι τη βραχώδη άκρη, εκεί όπου το έδαφος έπεφτε απότομα προς τη δασοσκέπαστη κοιλάδα. Από εκεί μπορούσε να δει σε μεγάλη απόσταση, μίλια μακριά και πέρα από την ομίχλη, μέχρι την επιβλητική κορυφογραμμή της οροσειράς Μπλου Ριτζ που υψωνόταν στην άλλη πλευρά. Μια συστάδα από ασημένια και λευκά σύννεφα περνούσαν αργά μπροστά

από το φεγγάρι αντανακλώντας το λαμπερό του φως, ένα φως που με τη σειρά του τα στόλιζε με μια απόκοσμη αύρα, ρίχνοντας παράξενες σκιές στο έδαφος πίσω της.

Στάθηκε στην άκρη και κοίταξε προσεκτικά προς την κοιλάδα που απλωνόταν μπροστά της. Πολύ μακριά, οι μυτεροί πύργοι και οι πανύψηλες στέγες της μεγαλόπρεπης Έπαυλης Μπίλτμορ δέσποζαν στα σκοτάδια του απέραντου δάσους που την αγκάλιαζε. Οι γκριζωποί πέτρινοι τοίχοι της ήταν στολισμένοι με περίτεχνα, τερατόμορφα αγάλματα εμπνευσμένα από μυθικά τέρατα και αρχαίους πολεμιστές. Τα αστέρια αντανακλούσαν το φως τους επάνω στα λοξά, αφιδωτά παράθυρα ενώ η ατέλειωτη ακρογραμμή της οροφής, εντυπωσιακά κεντημένη με χρυσό και χάλκινο διάκοσμο, άστραφτε στο φως του φεγγαριού. Εκεί, στο επιβλητικό αρχοντικό, ο κύριος και η κυρία Βάντερμπιλτ κοιμούνταν στον δεύτερο όροφο, μαζί με τον ανιψιό τους και φίλο της, Μπρέινταν Βάντερμπιλτ. Οι καλεσμένοι των Βάντερμπιλτ –μέλη της οικογένειας που ζούσαν μόνιμα σε άλλες πόλεις, επιχειρηματίες, αξιωματούχοι, ξακουστοί καλλιτέχνες– κοιμούνταν στον τρίτο όροφο, καθένας στο πολυτελές δωμάτιο που του είχε παραχωρηθεί.

Ο μπαμπάς της Σεραφίνας ήταν ο συντηρητής του ατομικού συστήματος θέρμανσης, της μεγάλης γεννήτριας, των πλυντηρίων που λειτουργούσαν με περιστρεφόμενους δερμάτινους ιμάντες, όπως και όλων των άλλων μοντέρνων συσκευών που υπήρχαν στην Έπαυλη. Αυτή και ο μπαμπάς της ζούσαν στο εργαστήριο που βρισκόταν στο υπόγειο στο τέλος του διαδρόμου, μετά τις κουζίνες, τα πλυσταριά και τα κελάρια. Και ενώ όλοι όσους γνώριζε και αγαπούσε κοιμού-

νταν τη νύχτα, η Σεραφίνα δεν έκανε το ίδιο. Λαγοκοιμόταν κατά τη διάρκεια της μέρας, κουλουριασμένη δίπλα σε ένα ζεστό παράθυρο ή κρυμμένη σε κάποια σκοτεινή γωνιά του υπογείου. Τις νύχτες τριγύριζε στους διαδρόμους του Μπίλ-τμορ, στους επάνω και κάτω ορόφους, σαν ένας αθόρυβος και αόρατος παρατηρητής. Εξερευνούσε τα δαιδαλώδη μονοπάτια των απέραντων κήπων της Έπαυλης και τις κοιλάδες του δάσους που την περιστοίχιζε... και κυνηγούσε.

Ήταν δώδεκα χρόνων, όμως ζούσε με έναν τρόπο που κανείς άλλος, εκτός ίσως από την ίδια, δεν θα χαρακτήριζε ως φυσιολογικό. Είχε περάσει όλη της τη ζωή παραμονεύοντας στο πελώριο υπόγειο του αρχοντικού και πιάνοντας αουραίους. Ο μπαμπάς της αστειευόμενος την είχε ονομάσει Α.Κ.Α., δηλαδή Αρχηγός Κυνηγός Αουραίων. Ωστόσο, εκείνη πήρε τον ρόλο της πολύ σοβαρά.

Ο μπαμπάς της την αγαπούσε πολύ και έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να τη μεγαλώσει, με τον δικό του λίγο τραχύ τρόπο. Δεν τη δυσαρεστούσε καθόλου το να τελειώνει κάθε βράδυ το δείπνο της παρέα με τον μπαμπά της και μετά να τρυπώνει στα σκοτάδια της νύχτας και να απαλλάσσει το επιβλητικό αρχοντικό από τα τρωκτικά. Αν όχι εκείνη, ποιος άλλος θα το έκανε; Βαθιά μέσα της όμως ένιωθε λίγο μόνη και μπερδεμένη. Ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει γιατί ο περισσότερος κόσμος κουβαλούσε ένα φανάρι στο σκοτάδι ή γιατί οι άνθρωποι έκαναν τόσο θόρυβο όταν περπατούσαν ή τι τους ανάγκαζε να κοιμούνται το βράδυ, ακριβώς δηλαδή τις ώρες που όλα τα πράγματα στη φύση ήταν στην καλύτερή τους στιγμή. Είχε κατασκοπεύσει πολλές φορές τα παιδιά που επισκέπτονταν την έπαυλη, τόσες ώστε να γνωρίζει πως δεν

έμοιαζε με εκείνα. Όταν παρατηρούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη, έβλεπε ένα κορίτσι με μεγάλα κεχρμπορμένα μάτια, με έντονα γωνιώδη ζυγωματικά και με μια απίθαση χαιτή από χρυσοκάστανα μαλλιά.

Όχι, δεν ήταν ένα συνηθισμένο παιδί. Δεν ήταν ένα παιδί όπως τα άλλα. Ήταν ένα πλάσμα της νύχτας.

Καθώς στεκόταν στην άκρη της κοιλάδας, άκουσε ξανά τον ήχο που την είχε οδηγήσει ως εκεί, ένα σιγανό φτερούγισμα, σαν τα νερά του ποταμού που κυλούσαν ήρεμα στο απαλό αεράκι. Τα αστέρια και οι πλανήτες κεντούσαν ολόφωτα τον σκοτεινό ουρανό, χωρίς ωστόσο να δίνουν απάντηση στο μυστήριο.

Μια μικρή, σκούρα φιγούρα διέσχισε τον αέρα κρύβοντας για μια στιγμή το φεγγάρι και μετά εξαφανίστηκε. Η καρδιά της χτύπησε λίγο πιο γρήγορα. Τι ήταν αυτό;

Παρατήρησε προσεκτικά. Άλλη μια φιγούρα πέρασε μπροστά από το φεγγάρι και μετά ακόμη μία. Στην αρχή σκέφτηκε πως ήταν νυχτερίδες, όμως οι νυχτερίδες δεν πετούν σε ευθείες γραμμές.

Έσμιξε τα φρύδια της, μπερδεμένη αλλά και ενθουσιασμένη.

Μικροσκοπικές φιγούρες περνούσαν μπροστά από το φεγγάρι, η μία μετά την άλλη. Κοίταξε ψηλά στον ουρανό και είδε τα αστέρια να εξαφανίζονται. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα καθώς μυρίστηκε κίνδυνο. Όμως τότε κατάλαβε πως αυτό που έβλεπε ερχόταν αργά προς το μέρος της. Μισόκλεισε τα μάτια και είδε σμήνη από πουλιά να πετάνε επάνω από την κοιλάδα. Ατέλειωτα σμήνη – σαν σύννεφα. Τα πουλιά είχαν γεμίσει τον ουρανό. Ο ήχος που άκουγε ήταν το σιγανό θρόι-

σμα των μικροσκοπικών φτερών τους – σπουργίτια, χελιδόνια και άλλα αποδημητικά που ξεκινούσαν για το φθινοπωρινό τους ταξίδι. Έμοιαζαν με πολύτιμα πετράδια, πράσινα και χρυσαφένια, κίτρινα και μαύρα, με ρίγες ή βούλες, αμέτρητες χιλιάδες πουλιά που πετούσαν μαζί. Διέσχιζαν βιαστικά τον ουρανό, με τα μικρά φτερά τους να πεταρίζουν ασταμάτητα, καθώς κατευθύνονταν νότια για τον χειμώνα, ταξιδεύοντας μυστικά τη νύχτα ώστε να αποφύγουν τα γεράκια που κυνηγούσαν στο φως της μέρας και χρησιμοποιώντας για οδηγούς την κορυφογραμμή της οροσειράς, στη γη, και τη θέση των αστεριών, στον ουρανό, ώστε να βρίσκουν τον δρόμο τους.

Η απρόβλεπτη, σχεδόν σπασμωδική κίνηση των πουλιών πάντα την προκαλούσε και πάντα έκανε την καρδιά της να χτυπάει πιο δυνατά, όμως αυτό ήταν διαφορετικό. Η τόλμη και η ομορφιά αυτών των πουλιών που ταξίδευαν κατά μήκος της απέραντης οροσειράς άγγιξε βαθιά την καρδιά της. Ένωθε πως παρακολουθούσε κάτι μοναδικό, όμως μετά συνειδητοποίησε πως τα πουλιά ακολουθούσαν τον δρόμο που οι γονείς και οι παππούδες τους τα είχαν διδάξει και πως ακολουθούσαν τον ίδιο αυτό δρόμο εδώ και χιλιάδες χρόνια. Το μόνο παράξενο ήταν εκείνη, το γεγονός ότι βρισκόταν εκεί και ότι τα έβλεπε. Και είχε μαγευτεί.

Βλέποντας τα πουλιά, σκέφτηκε τον Μπρέινταν. Τα αγαπούσε πολύ, όπως και όλα τα άλλα ζώα.

«Πόσο θα ήθελα να το έβλεπες αυτό», ψιθύρισε, σαν εκείνος να ήταν ξύπνιος στο κρεβάτι του και να μπορούσε να την ακούσει, παρά τα δεκάδες μίλια που τους χώριζαν. Λαχταρούσε να μοιραστεί αυτή τη μοναδική στιγμή με τον φίλο της. Ευχόταν να ήταν δίπλα της, να κοιτάζουν μαζί τα αστέρια και

τα πουλιά, τα ασημένια σύννεφα και το υπέρλαμπρο φεγγάρι σε όλο του το μεγαλείο. Θα του διηγούνταν τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια την επόμενη φορά που θα τον έβλεπε. Όμως τα λόγια της μέρας ποτέ δεν θα κατάφερναν να περιγράψουν την ομορφιά της νύχτας.

Πριν από λίγες εβδομάδες, εκείνη και ο Μπρέινταν είχαν συντριψει τον Άνδρα με τον Μαύρο Μανδύα και είχαν καταστρέψει τον Μαύρο Μανδύα. Εκείνη και ο Μπρέινταν ήταν σύμμαχοι και καλοί φίλοι, ωστόσο η σιγουριά της είχε κλονιστεί, αυτή τη φορά περισσότερο από ποτέ άλλοτε, καθώς δεν είχαν ιδωθεί για αρκετά βράδια στη σειρά. Κάθε νύχτα περίμενε πως εκείνος θα ερχόταν στο εργαστήριο. Κάθε πρωί όμως πήγαινε για ύπνο απογοητευμένη, φορτωμένη με όλο και περισσότερες αμφιβολίες που της έτρωγαν την ψυχή. Πού ήταν; Υπήρχε κάτι που τον κρατούσε μακριά της; Μήπως την απέφευγε σκόπιμα; Ήταν τόσο ευτυχισμένη που επιτέλους είχε αποκτήσει έναν φίλο στον οποίο μπορούσε να μιλήσει. Την έτρωγε η σκέψη ότι για εκείνον μπορεί να ήταν απλώς μια νέα φίλια που τη βαρέθηκε γρήγορα και τώρα εκείνη θα έπρεπε να επιστρέψει και πάλι στις μοναχικές νύχτες και να τριγυρίζει μόνη της. Ήταν φίλοι. Ήταν βέβαιη για αυτό. Η ανησυχία όμως ότι μπορεί να μην ανήκε στους επάνω ορόφους και στο φως της μέρας δεν την είχε εγκαταλείψει. Μπορεί να την είχε ξεχάσει τόσο γρήγορα;

Καθώς τα πουλιά άρχισαν να χάνονται στον ορίζοντα και η στιγμή έγινε παρελθόν, έστρεψε το βλέμμα της στην κοιλάδα και αναρωτήθηκε. Μετά τη συντριβή του Άνδρα με τον Μαύρο Μανδύα, σκεφτόταν τον εαυτό της ως έναν από τους Φρουρούς, τα μαρμάρια λιοντάρια που στέκονταν στη

μία και την άλλη πλευρά της κύριας εισόδου του Μπίλτμορ, προστατεύοντας την έπαυλη από τους δαίμονες και τα κακά πνεύματα. Φανταζόταν τον εαυτό της σαν την Α.Κ.Α. όχι μόνο των μικρών τετράποδων τρωκτικών, αλλά κάθε είδους εισβολέων. Ο μπαμπάς της μιλούσε για τον κόσμο και την προειδοποιούσε για τους κινδύνους που μπορούσαν να παγιδέψουν την ψυχή της. Και έπειτα από όλα όσα είχαν συμβεί, εκείνη πια είχε πειστεί πως παραμόνευαν πολύ περισσότεροι δαίμονες εκεί έξω.

Εδώ και μερικές εβδομάδες, παρακολουθούσε και περιμένε, σαν φρουρός σε πύργο, δεν είχε όμως ιδέα πότε και με ποια μορφή θα εμφανίζονταν οι δαίμονες. Ο μεγαλύτερός της φόβος, βαθιά μέσα της, ήξερε πως ήταν το αν θα κατάφερνε να είναι αρκετά δυνατή και αρκετά έξυπνη – αν θα κατέληγε να είναι ο κυνηγός ή η λεία. Ίσως τα μικρά ζώα του δάσους, όπως ο αρουραίος ή η μαϊμού, να ήξεραν πως ο θάνατος είναι πολύ κοντά. Έβλεπαν άραγε τον εαυτό τους σαν λεία; Ίσως και να περίμεναν τον θάνατο, ίσως να ήταν έτοιμα για αυτόν. Εκείνη όμως σίγουρα δεν ήταν. Είχε πολλά πράγματα να κάνει.

Η φίλιά της με τον Μπρένταν είχε μόλις αρχίσει και δεν σκόπευε να την εγκαταλείψει με την πρώτη αναποδιά. Επίσης, είχε μόλις αρχίσει να καταλαβαίνει τη σύνδεσή της με το δάσος, να καταλαβαίνει ποια και τι ήταν. Και τώρα που είχε γνωρίσει τους Βάντερμπιλτ, ο μπαμπάς της την πίεζε για να αρχίσει να φέρεται σαν κανονικό κορίτσι. Η κυρία Βάντερμπιλτ τη συμπαθούσε πολύ και της μιλούσε πάντα τρυφερά. Τώρα πια είχε το υπόγειο και το δάσος και τους επάνω ορόφους – μόλις λίγες εβδομάδες πριν δεν είχε σχεδόν κανέναν κοντά της και τώρα είχε καταλήξει να έχει πάρα πολλούς, οι

οποίοι την τραβούσαν ταυτόχρονα προς τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις.

Όλα αυτά ήταν ευχάριστα και όμορφα. Όταν όμως θα πλησίαζε ο κίνδυνος, εκείνη ήθελε να είναι έτοιμη να παλέψει, ήθελε να μείνει ζωντανή. Ποιος δεν ήθελε; Αν όμως ο κίνδυνος πλησίαζε πολύ γρήγορα και εκείνη δεν προλάβαινε να τον δει; Αν ο κίνδυνος ερχόταν από ψηλά, σαν μια κουκουβάγια που άρπαζε ένα ποντίκι; Αν τη σκότωνε πριν εκείνη προλάβει καν να τον αντιληφθεί; Αν ο πραγματικός κίνδυνος δεν ήταν το αν θα μπορούσε να παλέψει την οποιαδήποτε απειλή που θα δεχόταν, αλλά το αν θα μπορούσε να την αντιληφθεί πριν να είναι πολύ αργά;

Όσο περισσότερο σκεφτόταν τα πουλιά, τόσο περισσότερα αναστατώνονταν. Μπορεί να έκανε ακόμη ζέστη αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται πως ο Δεκέμβριος ήταν πολύ μετά την εποχή που τα πουλιά ξεκινούν το ταξίδι τους. Μισόκλεισε τα μάτια της και έψαξε στον ουρανό για το Αστέρι του Βορρά. Όταν το βρήκε, συνειδητοποίησε πως τα πουλιά δεν πετούσαν προς τη σωστή κατεύθυνση. Δεν ήταν καν βέβαιη πως τα πουλιά που είδε ήταν αποδημητικά, αν ανήκαν σε αυτά που ταξιδεύουν στον Νότο για να περάσουν τον χειμώνα.

Καθώς στεκόταν στη βραχώδη άκρη, με την κοιλάδα να απλώνεται στα πόδια της, ένιωσε την απειλή και τον τρόμο να διαπερνούν τη ραχοκοκαλιά της.

Κοίταξε ψηλά προς την κατεύθυνση όπου πετούσαν τα πουλιά και έπειτα κοίταξε προς την κατεύθυνση από όπου έρχονταν. Κοίταξε προσεκτικά το δάσος. Προσπάθησε να βάλει τα πράγματα σε σειρά. Και τότε κατάλαβε τι συνέβαινε.

Τα πουλιά δεν αποδημούσαν.

Ἡ ΣΕΡΑΦΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΙΦΤΟ ΡΑΦΔΙ

Τα πουλιά δραπέτευαν.

Πήρε μια μεγάλη, βαθιά ανάσα και ίσιωσε το σώμα της.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά. Οι μύες στα χέρια και τα πόδια της σφίχτηκαν.

Ό,τι και να ήταν, ερχόταν.

Και ερχόταν γρήγορα.